

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovovo nábřeží 34, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2013, sp. zn. Si 102/2013, o návrhu žalobce na přikázání věci jinému soudu,

takto:

Věc vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 143/2013 **se přikazuje** Krajskému soudu v Brně.

Odůvodnění:

[1] Žalobce dne 16. 3. 2013 požádal Krajský soud v Ostravě dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o poskytnutí kopií rozhodnutí tohoto soudu ze dne 19. 10. 2006, 17. 4. 2009 a 28. 1. 2013 ve věci vedené pod spisovou značkou 35 T 15/2001. Žalobce byl Krajským soudem v Ostravě jakožto subjektem povinným k poskytnutí informace vyzván k úhradě částky 6 100 Kč za poskytnutí požadovaných informací, proti čemuž podal podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace. Na jejím základě Ministerstvo spravedlnosti coby nadřízený správní orgán snížilo dne 27. 6. 2013 výši úhrady za poskytnutí informace na 2 100 Kč. Žalobce však během zákonné šedesátidenní lhůty od obdržení oznámení o snížení úhrady částku nezaplatil a Krajský soud v Ostravě rozhodnutím ze dne 3. 9. 2013, sp. zn. Si 102/2013, žádost žalobce o poskytnutí informace odložil.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13. 11. 2013 u věcně a místně příslušného Krajského soudu v Ostravě žalobu. V řízení o této žalobě uplatnil dne 19. 11. 2013 námitku podjatosti vůči všem soudcům správního úseku Krajského soudu v Ostravě a navrhl přikázání věci k vyřízení jinému soudu. Svůj návrh odůvodnil tím, že v předcházejícím správním řízení rozhodoval Krajský soud v Ostravě jako správní orgán prvního stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech tamních soudců specializovaných senátů správního soudnictví. Krajský soud v Ostravě poté předložil Nejvyššímu správnímu soudu žalobcův návrh na přikázání věci jinému soudu.

[3] Nejvyšší správní soud shledal návrh žalobce na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

[4] Ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyššímu správnímu soudu ukládá povinnost přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném ustanovení je tedy upraven případ tzv. delegace nutně, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, jenž má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

[5] K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70 (všechna uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), v němž v souladu s judikaturou Ústavního soudu uvedl, že *„vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost.“*

[6] Místně příslušný Krajský soud v Ostravě je povinným subjektem, proti jehož rozhodnutí žaloba směřuje, a současně správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. V takovém případě lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu. V této souvislosti je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu *„nemo iudex in causa sua“*, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt.

[7] Důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít nejen z toho důvodu, že žalovaným je krajský soud, jehož soudci mají věc projednat a rozhodnout (to samo o sobě nestačí - viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. Nad 35/2006 - 12), ale rovněž proto, že je přezkoumáváno rozhodnutí předsedkyně krajského soudu, která vykonává úkoly státní správy na úseku soudnictví, a to i vůči soudcům zařazeným na správním úseku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 – 47, a ze dne 30. 9. 2003, č. j. Nao 31/2003 – 16; či rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70). Z tohoto důvodu jsou všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu vyloučení pro možnou podjatost ve věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 22 A 143/2013.

[8] Pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného krajského soudu tedy nelze sestavit senát, takže jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. K tomu, kterému soudu má být věc přikázána (§ 9 odst. 3 s. ř. s.), se na výzvu vyjádřil žalobce, avšak nenavrhl konkrétní soud, ke kterému by bylo vhodné věc přikázat (např. pro rychlost nebo hospodárnost řízení či z jiného důležitého důvodu). Nejvyšší správní soud proto věc přikazuje k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně, který je geograficky nejbližší Krajskému soudu v Ostravě, jenž měl ve věci rozhodovat podle zákonných kritérií.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu